

VIJF TINTEN VLAAMS

Het meisje Mu

door Roderik Six

VIJF TINTEN VLAAMS

Dat de hype soms leidt tot nog beter dan het origineel. Het is waar we op gokten en waar we overschot van gelijk in hebben gekregen. Dat zit zo: Het Laatste Nieuws wil prikkelen deze zomer. Omdat ook Vlaanderen zo massaal bleek te vallen voor alle schakeringen van de 'Vijftig tinten...' in boekvorm, zijn wij voor jullie, lezers, op zoek gegaan naar Vlaamse grijstone. We vroegen vijf van onze beste auteurs om in hun fantasie te klimmen en vervolgens in hun pen. Het resultaat ligt er: vijf erotische verhalen van topkwaliteit. Van groot en soms onverwacht spannend talent. Van de bekendste namen en de meest verrassende debutanten. Vijf tinten Vlaams die we u, zaterdag na zaterdag, één voor één presenteren.

Het klimaat boeit ons voor één keer niet. Onze zomer is sowieso warm.

Veel leesplezier.

HET LAATSTE NIEUWS

2

Uit beleefdheid, en ook omdat mijn verloofde Tine en ik overdonderd waren door de extase van het moment, hadden we 'ja' gezegd. 'Fijn,' antwoordde de bankdirectrice afgemeten, 'mijn secretaris zal contact met jullie opnemen. Tot gauw, en geniet van je overwinning.' Daarna verdween ze in het feestgedruis – sporadisch merkte ik haar nog op in de massa, minzaam knikkend tegen mannen in donkerblauwe pakken, daarbij af en toe een blonde lok achter haar oor schuivend, maar ik kon haar blik niet vangen; er werd constant aan mijn mouw getrokken voor foto's, interviews, hartelijke felicitaties, een handtekening, en breed glimlachend liet ik me alle aandacht welgevallen.

Drie kwartier eerder zaten Tine en ik de zenuwen te verbijten in de coulissen van de gonzende theaterzaal waar de uitreiking zou doorgaan. Hand in hand wachtten we het oordeel af. In het zijzaaltje, verzameld aan formicatafeltjes en spookachtig belicht door tl-lampen, zaten mijn medegenomineerden evenzeer te doen alsof het hen allemaal niet deerde. Vergeleken met een literaire prijsuitreiking lijken een paar rondjes Russische roulette plots een aanlokkelijk tijdverdrijf.

Plots stond de pr-dame van het festival in de deuropening. Of we ons naar de zaal wilden begeven, de juryvoorzitter zal dadelijk de winnaar bekendmaken. Stijfjes schuifelden we achter de juffrouw aan – Tine liet mijn hand niet los – en bedremmeld gingen we ergens achteraan staan. En toen werd alles stil. Een zoemende stilte, dik en duf, als een wollen deken om me heen. Ik bestond louter nog uit de hand die Tine vastklemde. Een vreemde rust ruiste om me heen, alsof ik al eeuwen in een transparante luchtballon rondzweefde.

De titel van mijn roman knalde de glazen cocon aan diggelen en Tine

3

sprong op en tierde de hele zaal bijeen – een ultrasoon geluid dat de radiojournalisten daarna niet meer uit de opname gefilterd kregen – en we zoenden ongegeneerd terwijl de hele zaal applaudiseerde en iemand joelde in mijn oor dat ik naar voren moest om mijn prijs op te halen, maar ik bleef haar vol op de mond zoenen terwijl ik dacht: ‘Dit is voor jou! De vrouw die me al die jaren steunt, dit is voor jou!’ Tot ik tenslotte op het podium belandde en daar een beeldje en een grote kartonnen cheque kreeg, een cheque met het logo van een bank op waarvan de directrice tien minuten later voor me stond, zichzelf voorstelde als ‘Mevrouw Swartz’ en vroeg of ‘Jij en je liefvallige vriendin me het plezier willen doen om eens te komen dineren. Ik heb je boek gelezen en het zou een eer zijn.’ En Tine en ik knikten heftig ‘ja’ omdat we op dat moment alles prima vonden en gelukkig waren.

4

D

e avond van de afspraak – een zwoele avond; de hitte van de eerste zomerdag plakte nog in de lucht, een zomerdag die Tine en ik halfnaakt soezend in de zon op het terras hadden doorgebracht – kwam een chauffeur in een Audi A8 ons oppikken. De man zweeg de ganse rit terwijl wij weggezongen in de lederen zetels op de achterbank door de getinte ruiten naar het voorbijglijdende landschap staarden. Ook wij zwegen. Tine plukte een pluisje van haar zomerjurkje van Tim Van Steenberg en herschikte de zwarte linten rond haar naakte enkels; ze hielden de door Dries van Noten vernuftig ontworpen sandaaltjes op hun plaats. Af en toe glimlachten we naar elkaar. Onze handen lagen verstrengeld tussen ons in.

Net voor de hoofdstad zwenkten we weg van het centrum. Behoedzaam baande de wagen zich langs kronkelende wegen omhoog, een bosrijke heuvel op. Sporadisch ving je tussen de bomen een glimp van een villa op. Tenslotte hielden we helemaal boven halt voor een monumentaal kloostergebouw. De chauffeur hield het portier open en wees naar een glazen atrium dat aan het gebouw was toegevoegd.

Glimlachend stond mevrouw Swartz in de deuropening. Ze strekte beide armen naar ons uit. ‘Welkom. Blij dat jullie er zijn. Kom gauw binnen.’ Achter ons klikte de deur vanzelf dicht, je hoorde meerdere grendels automatisch in het slot schuiven.

In de ruime hal zoende ze ons op beide wangen, net iets langer en zachter dan de beleefdheid vereist, wat mijn hart deed blozen en Tine zelfs deed kirren; haar ogen lichtten op en ze fladderde opgewekt met haar handen die bij het kussen ook net iets te lang op mevrouw Swartz’ ranke heupen rustten. Voor het eerst kon ik haar vrijelijk opnemen: net iets ouder dan wij, halverwege de dertig, slank, en gekleed in een strakke, bevallig gedecolleteerde zwarte jurk waar haar goud golvende lokken mooi mee contrasteerden. Ze was knap op een gereserveerde manier; een vrouw die zich ophoudt in de schaduw, en tegelijk omkranst met een krachtige charme die haar meteen voor je inneemt.

5

Terwijl ze hartelijk doorratelde, troonde ze ons de adembenemende woonruimte binnen, een oude kloosterzaal die was omgetoverd tot een majestueuze loft. Met respect voor het verleden had de architect een moderne woonst gebouwd: in het hoog plafond zag je nog booggewelven en dwarsbalken zitten, een pilaar doorboorde het parket, enkele nissen waren behouden en helemaal aan het uiteinde straalde via een kamerbrede glaspartij de avondzon binnen. Beduusd uitten we onze bewondering. ‘Ach, het is een droom om in te wonen, dankzij de architect. Zo rustig en afgelegen ook. Wacht, we aperitieven op het terras,

kunnen we nog wat genieten van de zon. En trouwens,' ze draaide zich om en legde haar hand op haar borst, 'noem me alsjeblieft Margaux.' Het uitzicht was overweldigend. In de verte zag je de gouden koepel van het justitiepaleis en de zilveren bollen van het Atomium glinsteren en dichterbij wiegden de boomtoppen zachtjes in een warme bries. Het rook naar hars en dennennaalden. Een vogel scheerde laag voorbij.

M

6 et de zon op ons gelaat vleiden we ons in de tuinzeteltjes. 'Kijk eens aan: de drankjes.' Naast me hoorde ik Tine naar adem happen en toen ik me naar het schuifraam wendde, begreep ik waarom. Gekleed in een kort zwart plooirokje en een krappe witte blouse die om haar borsten spande, stapte een dienstmeisje in rijglaarsjes het terras op met een dienblad waarop champagne fonkelde. Haar schoonheid was onwezenlijk: een marmerblanke huid, volle, rode lippen die zelfs in rust wat getuit stonden en een ravenzwarte pony die haar voorhoofd bedekte. Maar het waren vooral haar ogen die me kippenviel bezorgden. Ondanks de oosterse zweem rond de oogleden, waren haar irissen helgroen, haar pupillen slechts een spikkel in een buitenaardse edelsteen. 'Dankjewel, Mu. Breng je straks wat hapjes?' Het meisje verdween van het terras en Tine noch ik kon het nalaten haar na te staren. Mevrouw Swartz – Margaux – keek geamuseerd toe. 'Ik stel jullie straks wel voor aan Mu. Eerst en vooral: op jullie gezondheid.' Betrapt klonken we onze glazen tegen elkaar.

Terwijl de breed uitwaaierende zonsondergang van oranje naar rood naar paars kleurde, keuvelden we vrijmoedig over literatuur en kunst, leven en werk. De champagne bleef gestaag komen, begeleid van allerlei

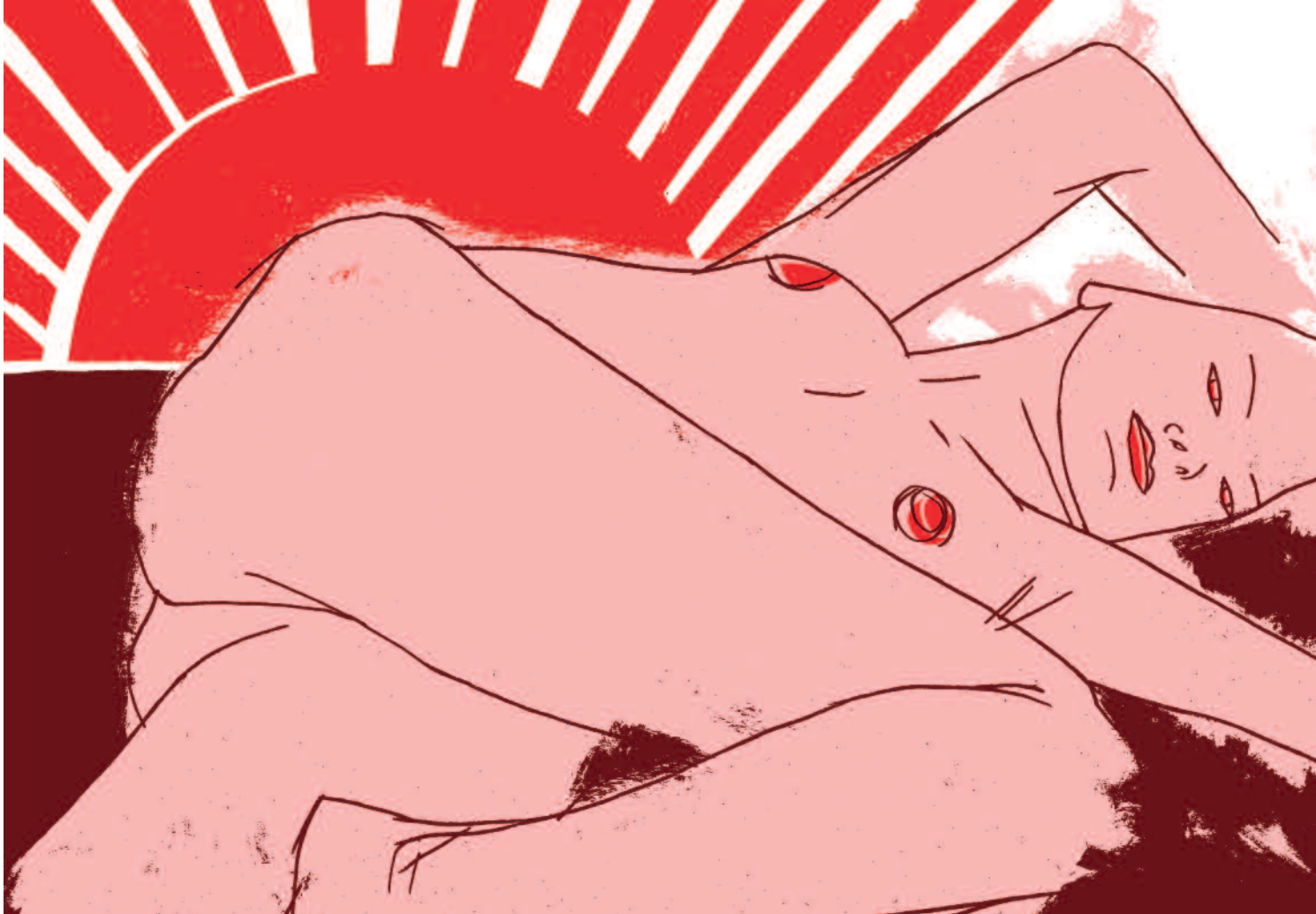
hors-d'oeuvres, en telkens het meisje verscheen, vielen Tine en ik even in bewondering stil, of we deden net ons best om dapper verder te praten, terwijl we stiekem naar haar borsten, haar ronde billen of naar de slagader in haar hals loerden.

Toen het te fris werd, gingen we binnen aan de lange kloostertafel zitten. Onzichtbare sfeerlampjes belichtten subtiel de wanden en ergens in een hoek brandden talloze kaarsen op een smeedijzeren kandelaber. Uit even onzichtbare boxen weerklonk jazz; eerst Herbie Hancock, vrolijk en bezwerend, later een broeierige Coltrane. Tijdens de eendenborstfilet kwam het gesprek onvermijdelijk op de bankencrisis. Margaux zuchtte. 'De banken zijn altijd kop van Jut, maar wat heeft ons zover gebracht? Iedereen wil alles: een groot huis, aangelegde tuin, één auto, twee auto's – liefst een duurdere dan de burens – en dan kinderen, die goed opgeleid moeten worden en waarmee ze drie keer per jaar op vakantie moeten naar de andere kant van de wereld, en dat allemaal van geld dat ze niet bezitten, dat wij hen uitlenen – wij banken bestaan slechts bij de gratie van ons aller hebzucht.'

Tijdens het dessert ging ze verder. 'Ook ik wil me omringd weten door mooie dingen, wat erop neerkomt dat je ze wil bezitten. Maar ik maak keuzes. Zo wil ik geen kinderen – jullie ook niet, zo hoor ik. Daar heb je trouwens een partner voor nodig en mijn werkschema staat geen relatie toe, mocht ik die al willen. Wat niet wegneemt dat ik behoeftes heb. En daar heb ik Mu voor.'

Doezelig nestelden we ons in het salon. Buiten was het ondertussen donker. Het schuifraam stond op een kier en je voelde de zoele lucht binnenstromen. Mu plaatste nog een koeler champagne op tafel en ging naast Margaux zitten. Hun vingers streelden loom elkaars bovenbeen. In het halfduister stelde ze Mu aan ons voor. 'Toen ik zei dat ik Mu heb, dan mag je dat letterlijk nemen.' Ze pauzeerde even. 'Mu is mijn eigendom.'

Ze werd zorgvuldig gekweekt uit Amerikaanse, Noorse en Japanse voorouders. Ouders heeft ze niet gekend, haar jeugd spendeerde ze in een zen boeddhistisch klooster. Later werd ze opgeleid in de beste restaurantkeukens en butlerscholen en vanaf haar zestiende ook in de beste bordelen ter wereld. Daarna kwam ze op de markt en ze beviel me onmiddellijk. De prijs was billijk. Sindsdien is ze van mij.' Margaux nam

een slok van haar glas en ook Tine en ik moesten de bekentenis even doorspoelen. Margaux klopte op Mu's knie: 'Wil je even?'

Het meisje Mu kwam met haar rug naar ons toe staan, boog voorover en schortte haar rokje op. Ze droeg een string. Net onder haar rechterbil zat een merkteken in de vorm van de Griekse letter μ . 'Raak maar aan,' gebod Margaux. Zowel Tine als ik legden een vingertop op de huid. De

lettersteeltjes vormden een kloofje in het oppervlak – het was geen tatoeage maar een brandmerk. ‘De mannen in mijn branche hebben er ook eentje, sommige een knaapje, en voor ons is het prima oplossing. Mu en ik lopen niet elkaars weg, ze heeft geen emotionele behoeftes, we eten en we slapen zelden samen en toch zijn we gelukkig met elkaar.’

Tine schoof naar voren, streelde Mu’s bil en vroeg toen of ze haar vrijheid niet miste. Mu draaide zich om, legde Tines hand op haar dij en glimlachte. ‘Verwar me niet met een slaaf. Dat ben ik niet. Niemand is vrij. Ook jullie niet.’ Ze wees naar mij. ‘Jij bent verslaafd aan het woord en bovenal aan Tine, dat merk ik wel.’ Mu nam Tines vrije hand vast. ‘Trouwens Tine, ook jij bent geringd.’ Mu’s vingertop gleed even over de Japanse parel van Tines verlovingsring. ‘Jullie zijn elkaars bezit; onderwerpen elkaar beurtelings. En het concept vrijheid is me vreemd. Bij het woord vrijheid kan ik me niets voorstellen, en misschien is het juist dat: niets. Een dorre woestijn waar verveling loert. Noch ken ik vrije wil – de monniken hebben me doen inzien dat dat slechts een illusie is. Als ik al iets wil, dan is het bij Margaux te zijn, en haar genot te verschaffen, een genot dat meteen ook het mijne is.’

Ze keek even naar Margaux, die knikte. Mu ging op haar knieën zitten, knoopte haar blouse open, nam mijn hand en legde die op haar rechterborst – een loom gewicht. Mijn duim streek even over haar tepel. En toen gaf ik haar een tik, haar kaak klapte zijwaarts. Met een verbaasde glimlach keek ze me weer aan. Ik stond op en ging naast Margaux zitten. ‘Ladies first, Mu,’ zei ik en nam een slok champagne. Mu knikte en richtte zich naar Tine. Ze nam haar hoofd in haar handen en zoende Tine op de mond. Eerst zachtjes, verkennend, en dan geleidelijk aan voller. Hun handen verdwenen onder de zachte stoffen.

Achterovergezakt keken Margaux en ik toe hoe Mu Tine uit haar jurk hielp. Een bh en een jarretellengordel van La Perla belandde op de grond. Mu’s tong zocht zich langs Tines volle borsten een weg naar beneden –

in mijn mond proefde ik een milde jaloezie. Tine krulde haar holle rug en kreunde terwijl ze Mu’s hoofd tussen haar dijen drukte.

‘Tegenover zoveel schoonheid verschrompelt elke moraal,’ fluisterde Margaux en ze vleide even tegen me aan. ‘Kom, we laten ze even. Ik wil je iets laten zien.’ Ze stond op, nam mijn hand en leidde me de woonkamer uit. Toen ik even achter me keek, zag ik Tine op haar lip bijten; haar onderbuik golfde van genot.

De belendende kamer was ingericht als een bureau. Margaux klikte de zachte belichting aan. Aan de muren hing een print van de Mexicaanse fotograaf Joel Witkin: rond het onthoofde lichaam van een slachtoffer van de drugskartels had hij een stilleven gedrapeerd; de afgehakte hand lag in een fruitschaal. Daarnaast een statieportret van Stalin, geflankeerd door een foto van een knappe jongeman die ik vaagweg herkende. Het onderschrift luidde: ‘Theodore Robert Cowell – aka Ted Bundy’.

Mijn blik gleed over de boekenkast. Grijnzend wees ik naar Vijftig Tinten Grijs. ‘Die hype heb ik nooit begrepen,’ zei Margaux. ‘Al die welopgeleide, succesvolle vrouwen die hun hoofd op hol laten brengen door gebronsde mannen die barsten van het geld – alsof ze diep vanbinnen toch gedwee thuis aan de haard willen zitten, smachtend naar hun macho-minnaar die hen dan blinddoekt. Niets tegen dat laatste, maar ik vind dat een vrouw zelf het heft in handen moet nemen.’ Ze legde haar vingers op mijn kruis. ‘En die prenten – wel, ik wil me elke dag bewust zijn van de dood, van het verderf dat om de hoek loert. Het leven smaakt er zoveel beter door.’ Ze knielde, knoopte mijn gulp open en nam mijn lid in haar mond, een mond die koel aanvoelde, alsof ze net op een ijsblokje had

gesabbeld. Gaandeweg werd ik ondraaglijk hard. Ik schoof haar hoofd van me af en trok haar recht. Ze stroopte haar jurk over haar hoofd, stapte uit haar slipje en bevrijde haar borsten. ‘Neem me hier, onder al deze dood,’ zuchtte ze terwijl ze over een tepel streek. Ik duwde haar hardhandig tegen de muur, beet in haar nek, legde mijn beide handen op haar billen en tilde haar op. Ze vouwde haar benen rond mijn heupen en ik drong bij haar binnen – een warme nauwte omhulde me. Terwijl de kaders aan de muur meetrilden en de hoofden van Stalin en Bundy me goedkeurend toeknikten, voelde ik haar onderbuik gulzig schokken. Toen ik klaarkwam – een golf van warm beton in de duisternis – sloeg ze haar nagels in mijn schouderbladen en schreeuwde ze het uit.

Nahijgend bedekte ze me met zoenen. ‘Kom, tijd voor meer,’ fluisterde ze en ze trok me mee naar de woonruimte. Tine en Mu zaten wijdbeens tegenover elkaar in de sofa, hun vingers tussen elkaars gladgeschoren schaamlippen verborgen. Margaux boog over Tine en likte haar borsten. Mijn zaad glansde op haar dijen.

Het is verbazend hoeveel lust een lichaam kan bevatten. Gretig kuste ik Mu’s volle lippen – haar tong van vlezige zijde tastte de mijne af. Met haar vrije hand kneedde ze mijn lid in vorm en schoof hem tussen haar stevige borsten. In mijn rug voelde ik Margaux’ billen tegen de mijne drukken. Ze eiste Tine op. Een hand – Tines? Mu’s? Die van Margaux? – omvatte mijn ballen en Mu kroop dicht tegen me aan, sloeg haar armen om me heen en nam Margaux’ borsten vast. Het werd een onontwarbaar kluwen van lijven die door de nacht tolden.

Een kluwen van beelden ook. Donkere beelden. Beelden die me nooit meer zullen verlaten. Zoals Mu, opgetakeld aan een ketting – de lange zweep in mijn hand en het leer dat striemen in haar blanke rug etste. Ze gaf geen krimp – ook pijn was haar onbekend, wat de woede in mijn zwiepende pols alleen maar aanwakkerde – en eenmaal bevrijd, schonk

ze me een verzaligde glimlach.

Harde beelden. Tine vastgebonden aan de pilaar terwijl Margaux een dildo bij haar binnenschoof, een dildo die ze later zouden delen, op hun handen en knieën, hun billen tegen elkaar aan beukend. De weeë smaak van bloed op Mu’s gladde schaamlippen.

Natte beelden. Margaux in een schuimend bad. Tine die eerst Mu’s wonden depte en daarna elke striem zoende. Mij zoende. Me stralend aankeek, haar ogen begerig gloeiend: ‘Meer, meer.’ Mu’s handen die zich vastklampten aan de wastafel toen ik haar aars binnendrong; in de spiegel zag ik hoe een straaltje bloed over haar borst liep, even aan een tepel bleef hangen en dan op het marmer uiteenspatte als een rode ster in een witte nacht.

Ochtendbeelden. De opkomende zon, nog koud maar al glorieus. De stoom van de jacuzzi die ingebed lag in het oostelijke gerichte terras aan de andere kant van de loft. Wij allen, soezend in het warme, hobbelende water. Tine die Mu’s borsten kopjes gaf, Margaux die een nieuwe koeler champagne op de rand plaatste en naast me in het water gleed. Het genot dat zich niet liet afkoelen. Mu en Margaux en Tine die afwisselend schrijlings op me kwamen zitten en zich lieten meedeinen op de zachte golfjes. Handen die onder het kabbelende water op verkenning gingen, monden die wolkjes genot uitstootten.

Digitale beelden ook.

Nagloeiend van genot en gereinigd van alle lust, namen we innig afscheid. De zwijgzame chauffeur voerde ons terug naar huis – Tine viel op mijn schouder in slaap en ontwaakte met Mu’s naam op haar lippen. Maar ze glimlachte toen ze mij zag en we sliepen de dag door. Toen ik ’s avonds mijn mailbox opende, bevatte het een berichtje van Margaux’ privésecretaris. ‘Mevrouw Swartz rekent op uw welwillende discretie. Mocht u daaromtrent twijfels hebben, gelieve de bijlage te openen.’ Wat

ik natuurlijk deed, nieuwsgierigheid boven alles. Dertig seconden lang schoof onze nacht over het scherm. Ik mailde niet terug en glimlachte om haar vernuft.

Mevrouw Swartz hoefde zich geen zorgen te maken. Alsof ik zoveel schoonheid zomaar te grabbel zou gooien...

Foto EVG

EROTICA SCHRIJVEN IS...

“

... net als alle schrijven, vooral hard labeur. Maar het helpt als je inspiratiebron in je lijfelijke nabijheid vertoeft

RODERIK SIX

«Het is natuurlijk allemaal puur autobiografisch. Zo'n dingen verzin je niet.» En de uitdrukkelijke knipoog die hij erbij intikt, kan alles betekenen. Roderik Six (33) speelt graag met waar-of-niet-waar, met fantasie of echt gebeurd. In 'Het meisje Mu' wil je het mogelijk graag geloven. In zijn debuutroman, 'Vloed', wil je het niet méémaken.

ANDER WERK Die ene bijzondere roman, dus. 'Vloed'. Six won er De Bronzen Uil 2012 mee voor het beste Nederlandstalige debuut. Het gegeven: vier studenten overleven op het dak van een flat terwijl de stad zinkt. Leest als een surrealistische rampenfilm, een episch disaster, een onvermijdelijke afrekening onder wat ooit vrienden

moeten zijn geweest of op z'n minst minnaars, in het echt of in hun dromen/nachtmerries. De auteur, een leperling, weet wat een sterk verhaal moet zijn. Hij is literair recensent bij 'Focus Knack'.

FAVORIETE EROTISCHE ROMAN

«Ongetwijfeld 'Lolita' van Nabokov. De term 'erotisch' lijkt nauwelijks van toepassing — je kan de (pijnlijke) seks-scènes op één hand tellen — maar de perfecte zinnen van Nabokov zijn een lust voor elk lezersoog.»

MEEST OPWINDENDE ROMANPERSONAGE

«Dracula van Bram Stoker. Omdat seks nu eenmaal onlosmakelijk verbonden is met de dood.»